DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 11 listopada 1963 r. Nr 17 Poz. 75 — 80

TREŚC:

75.

ZARZĄDZENIE nr 213 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 17 października 1963 r.

w sprawie organizacji aparatu rewizyjnego w jednostkach nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych

(znak: KR5-090-18/63)

W związku z pismem okólnym nr 97 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1963 r. w sprawie wzmocnienia organizacji i działalności aparatu rewizyjnego w prezydiach rad narodowych, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się wytyczne w sprawie organizacji aparatu rewizyjnego w jednostkach nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, stanowiące załącznik do zarządzenia.

2. Upoważnia się Dyrektora Departamentu Księgowości i Rewizji do okresowego uzupełnienia wytycznych, o których mowa w ust. 1, w celu dostosowania pracy rewidentów do bieżących potrzeb i aktualnych zadań.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1963 r.

MINISTER
M. Olewiński

Załącznik do zarządzenia nr 213 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 17 października 1963 r.

WYTYCZNE

w sprawie organizacji aparatu rewizyjnego w jednostkach nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych

1. W jednostkach organizacyjnych podległych radom narodowym, nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych rewizje finansowo-księgowe, zwane dalej „rewizjami", powinny być przeprowadzane w następujących okresach:

1) raz w roku — w jednostkach działających według zasad rozrachunku gospodarczego,

2) co najmniej raz na dwa lata — w jednostkach utrzymywanych z wpłat przedsiębiorstw i w zakładach budżetowych.

2. Rewizje przeprowadzają rewidenci w zakresie i na zasadach ustalonych w uchwale nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Mon. Pol. z 1959 r. nr 58, poz. 278, z 1961 r. nr 87, poz. 370, z 1962 r. nr 61, poz. 290).

3. Rewidenci są zorganizowani:

1) w wojewódzkich zjednoczeniach przemysłu terenowego materiałów budowlanych (w Zjednoczeniu Przedsię-

biorstw Przemysłu Terenowego m. Łodzi), w wojewódzkich zarządach przedsiębiorstw budownictwa terenowego, w Śląskim Zarządzie Budownictwa Miejskiego, w Wojewódzkim Zjednoczeniu Biur Projektów Budownictwa w Katowicach i w Stołecznym Zjednoczeniu Biur Projektowych w Warszawie — dla przeprowadzania rewizji w przedsiębiorstwach i zakładach zgrupowanych w tych zjednoczeniach (zarządach);

2) w Zjednoczeniu Biur Projektów Budownictwa — dla przeprowadzania rewizji w przedsiębiorstwach projektowania, podległych wojewódzkim (miejskim) radom narodowym;

3) w Departamencie Księgowości i Rewizji Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — dla przeprowadzania rewizji w wojewódzkich zjednoczeniach przemysłu terenowego materiałów budowlanych (w Zjednoczeniu Przedsiębiorstw Przemysłu Terenowego m. Łodzi), w wojewódzkich zarządach przedsiębiorstw budownictwa terenowego, w Śląskim Zarządzie Budownictwa Miejskiego, w Wojewódzkim Zjednoczeniu Biur Projektów Budownictwa w Katowicach, w Stołecznym Zjednoczeniu Biur Projektowych w Warszawie, w Miejskich Zakładach Przemysłu Terenowego Materiałów Budowlanych w Krakowie, w Miejskich Zakładach Przemysłu Terenowego Materiałów Budowlanych w Poznaniu i w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Wiertniczo-Geologicznym w Katowicach.

4. Etaty i osobowy fundusz płac stanowisk rewidentów mogą być wykorzystywane wyłącznie na potrzeby związane z dokonywaniem rewizji.

5. Organizacja pracy w zakresie rewizji powinna opierać się na kwartalnych, operatywnych planach rewizji, które do czasu ich wykonania, traktuje się jako akta poufne.

6. Wojewódzkie zjednoczenia przemysłu terenowego materiałów budowlanych (Zjednoczenie Przedsiębiorstw Przemysłu Terenowego m. Łodzi), wojewódzkie zarządy przedsiębiorstw budownictwa terenowego, Śląski Zarząd Budownictwa Miejskiego, Wojewódzkie Zjednoczenie Biur Projektów Budownictwa w Katowicach i Stołeczne Zjednoczenie Biur Projektowych w Warszawie, uzgadniają plany rewizji w terminie do 20-go dnia miesiąca poprzedzającego kwartał objęty planem, z właściwą terytorialnie delegaturą Najwyższej Izby Kontroli.

7. Zjednoczenie Biur Projektów Budownictwa uzgadnia kwartalne plany rewizji z Departamentem Księgowości i Rewizji do 5-go dnia miesiąca poprzedzającego kwartał objęty planem.

8. Departament Księgowości i Rewizji uzgadnia kwartalne plany rewizji jednostek objętych rewizją przez Departament i przez Zjednoczenie Biur Projektów Budownictwa z Zespołem Budownictwa Najwyższej Izby Kontroli w terminie do 20-go dnia miesiąca poprzedzającego kwartał objęty planem.

9. Szczegółowe zasady i tryb przeprowadzania rewizji zawarte są w instrukcjach Ministra Finansów:

1) z dnia 20 października 1961 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu przeprowadzania rewizji finansowo-księgowej w przedsiębiorstwach państwowych i ich jednostkach nadrzędnych utrzymywanych z wpłat przedsiębiorstw (Mon. Pol. nr 87, poz. 374),

2) z dnia 12 stycznia 1961 r. w sprawie trybu przeprowadzania rewizji finansowo-księgowej w jednostkach i zakładach budżetowych oraz organach finansowych prezydiów rad narodowych (Mon. Pol. z 1961 r. nr 16, poz. 86 i z 1962 r. nr 77, poz. 362).

10. W wyniku rewizji przeprowadzonych w przedsiębiorstwach podległych powiatowym (miejskim) radom narodowym przez rewidentów działających w zjednoczeniach (zarządach), o których mowa w ust. 3, pkt 1, dyrektor zjednoczenia kieruje wystąpienia porewizyjne do przewodniczącego prezydium właściwej powiatowej (miejskiej) rady narodowej, której dane przedsiębiorstwo podlega, z wnioskiem o wydanie zarządzeń porewizyjnych.

Kopię wystąpienia porewizyjnego dyrektor zjednoczenia przesyła do wiadomości Dyrektorowi Departamentu Księgowości i Rewizji Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Obowiązek kontroli wykonania zarządzeń porewizyjnych spoczywa na zjednoczeniach.

11. W wyniku rewizji przeprowadzonych w przedsiębiorstwach podległych wojewódzkim radom narodowym przez rewidentów działających w zjednoczeniach (zarządach), o których mowa w ust. 3, pkt 1, zarządzenia porewizyjne wydaje i kontroluje ich wykonanie dyrektor zjednoczenia (zarządu). Kopię zarządzenia porewizyjnego dyrektor zjednoczenia (zarządu) przesyła do wiadomości:

1) przewodniczącemu prezydium właściwej rady narodowej,

2) Dyrektorowi Departamentu Księgowości i Rewizji Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

12. W wyniku rewizji przeprowadzonych w biurach projektów, podległych wojewódzkim (miejskim) radom narodowym, przez rewidentów działających w Zjednoczeniu Biur Projektów Budownictwa, Dyrektor Zjednoczenia kieruje wystąpienie porewizyjne do przewodniczącego prezydium właściwej wojewódzkiej (miejskiej) rady narodowej, której dane przedsiębiorstwo podlega z wnioskiem o wydanie zarządzeń porewizyjnych.

Kopię wystąpienia porewizyjnego Dyrektor Zjednoczenia przesyła do wiadomości Dyrektorowi Departamentu Księgowości i Rewizji Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Obowiązek kontroli wykonania zarządzeń porewizyjnych spoczywa na Zjednoczeniu Biur Projektów Budownictwa.

13. W wyniku rewizji przeprowadzonych przez rewidentów Departamentu Księgowości i Rewizji, Minister Bu-

downictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych kieruje wystąpienia porewizyjne do przewodniczących prezydiów właściwych rad narodowych z wnioskiem o wydanie zarządzeń porewizyjnych.

Obowiązek kontroli wykonania zarządzeń porewizyjnych spoczywa na Departamencie Księgowości i Rewizji Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

14. Zasady sporządzania okresowych sprawozdań z wyników rewizji podane są w piśmie okólnym nr 12 Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 19 marca 1962 r. w sprawie zasad i trybu sporządzania sprawozdań z wykonania planów rewizji finansowo-księgowej przez zjednoczenia i jednostki równorzędne podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

76.

ZARZĄDZENIE nr 214 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 15 października 1963 r.

w sprawie powołania komisji do opiniowania zapotrzebowań inwestorów oraz jednostek rozdzielnictwa i zbytu na niektóre maszyny, urządzenia, sprzęt techniczny i części zamienne przewidziane do zakupu za granicą.

(znak: JN/63)

W związku z przepisem § 1 zarządzenia nr 88 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1963 r. w sprawie wyeliminowania zbędnego importu kompletnych obiektów, maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego oraz części zamiennych (Mon. Pol. nr 55, poz. 276) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołuje się komisję do opiniowania zapotrzebowań inwestorów i jednostek rozdzielnictwa i zbytu na zakup za granicą niektórych maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego i części zamiennych, zwaną w dalszej treści „Komisją", działającą przy Zjednoczeniu Przedsiębiorstw Remontowych Maszyn i Urządzeń Budownictwa w Warszawie, ul. Świętokrzyska 18.

§ 2. Zadaniem Komisji jest opiniowanie zapotrzebowań inwestorów oraz jednostek rozdzielnictwa i zbytu na:

1) dźwigi osobowe, towarowe i towarowo-osobowe instalowane w budynkach mieszkalnych i przemysłowych,
2) wyposażenie stacji przesypowych służących do magazynowania i przeładunku materiałów sproszkowanych luzem,
3) części zamienne i zespoły do maszyn budowlanych i przemysłu materiałów budowlanych.

§ 3. 1. W skład Komisji wchodzą:

przewodniczący — Dyrektor Zjednoczenia Przedsiębiorstw Remontowych Maszyn i Urządzeń Budownictwa,

zastępca przewodniczącego — Zastępca Dyrektora do Spraw Technicznych Zjednoczenia Przedsiębiorstw Remontowych Maszyn i Urządzeń Budownictwa,

członkowie — przedstawiciele:
Departamentu Inwestycji,
Departamentu Techniki,
Departamentu Mechaniki, Energetyki i Transportu Zjednoczenia Przedsiębiorstw Remontowych Maszyn i Urządzeń Budownictwa,
Przedsiębiorstwa Importowo-Eksportowego Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych —

zapraszani na posiedzenia Komisji w zależności od przedmiotu opiniowanego zapotrzebowania.

2. Przewodniczący Komisji zaprosi do udziału w pracach Komisji jako członków — przedstawicieli Ministerstwa Handlu Zagranicznego i Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego.

3. Przewodniczący Komisji zapraszać będzie w miarę potrzeby do udziału w pracach Komisji rzeczoznawców.

§ 4. Komisja obowiązana jest ściśle przestrzegać przepisy § 1 ust. 3 i 4 oraz §§ 2 i 3 wymienionego we wstępie zarządzenia.

§ 5. Przy składaniu zapotrzebowań importowych inwestorzy załączać będą następujące dokumenty:

1) dokumentację ofertową (prospekt) maszyny bądź obiektu, będącego przedmiotem dostaw importowych,
2) stwierdzenie jednostki nadrzędnej, iż zapotrzebowanie importowe ma pokrycie dewizowe.

§ 6. Obsługę koncelaryjną Komisji zapewni Zjednoczenie Przedsiębiorstw Remontowych Maszyn i Urządzeń Budownictwa.

§ 7. Za udział w posiedzeniach Komisji poza godzinami pracy przysługuje wynagrodzenie:
dla przewodniczącego — 57 zł.,
dla członków, sekretarza i rzeczoznawców — 38 zł.

§ 8. Wydatki związane z działalnością Komisji pokrywa Zjednoczenie Przedsiębiorstw Remontowych Maszyn i Urządzeń Budownictwa.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 listopada 1963 r.

MINISTER
M. Olewiński

77.

ZARZĄDZENIE nr 215 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 18 października 1963 r.

w sprawie wtórników matryc podkładów mapowych.

(znak: GG-/63)

Na podstawie art. 8, ust. 2 dekretu z dnia 13 czerwca 1956 r. o państwowej służbie geodezyjnej i kartograficznej (Dz. U. nr 25, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego zarządzenia mają zastosowanie do działalności jednostek projektowania podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, zwanych w dalszej treści „jednostkami projektowania".

§ 2. Jednostki projektowania mogą posiadać dla celów służbowych wtórniki matryc podkładów mapowych. Wtórniki te powinny być sporządzane przez uprawnione komórki geodezyjne.

§ 3. Jednostki projektowania mogą wykonywać dla potrzeb własnych światłokopie posiadanych wtórników w ilościach niezbędnych do właściwego opracowania projektów, z zachowaniem obowiązujących przepisów:

1) o rejestracji zakładów wytwarzających druki, ilustracje oraz kontroli publikacji,
2) o tajemnicy państwowej i służbowej,
3) o cenzurowaniu dokumentów geodezyjnych i kartograficznych.

§ 4. 1. Jednostki projektowania dla potrzeb związanych z projektowaniem upoważnia się do:

a) wnoszenia na wtórniki matryc podkładów mapowych, elementów projektowych,
b) sporządzania światłokopii z całości lub części podkładu mapowego objętego wtórnikiem.

2. Uzupełnianie wtórników sytuacją w związku ze zmianami w terenie wykonują uprawnione komórki geodezyjne.

§ 5. Jednostki projektowania sporządzają, z zachowaniem niniejszych przepisów — drugie egzemplarze wtórników w przypadkach:

1) uszkodzenia, które uniemożliwiają dalsze korzystanie z wtórników,
2) zdeaktualizowania wtórnika w stopniu uniemożliwiającym jego uzupełnienie,
3) ponownego opracowania projektu wrysowanego na wtórnik.

O sporządzeniu drugiego egzemplarza wtórnika matryc w przypadkach, o których mowa w pkt 1, 2, 3, jednostki projektowania obowiązane są zawiadomić terenowo właściwą delegaturę Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii.

§ 6. Kwalifikacja wtórników i materiałów pochodnych, o ile nie wniesiono na nie elementów zastrzeżonych dla wyższej kwalifikacji, powinna odpowiadać kwalifikacji właściwych matryc, z których zostały wykonane.

§ 7. Wszystkie wtórniki — oprócz haseł kwalifikacyjnych (tajne specjalnego znaczenia, tajne, poufne, jawne) i klauzul (napis rozpoznawczy), umieszczonych przez państwową służbę geodezyjną — powinny być zaopatrzone w pieczęć i numer ewidencyjny map jednostki projektowania, w której posiadaniu się znajdują.

§ 8. Każda światłokopia danego wtórnika powinna być zaopatrzona w kolejny numer wykonania. Składnice map, z zachowaniem przepisów zawartych w § 3, prowadzą kontrolną kartę wykonania światłokopii, zawierającą oprócz oznaczeń wtórnika w tytule następujące rubryki: numer kolejny światłokopii, nazwę zamawiającego, numer ewidencyjny, datę i miejsce wykonania światłokopii, datę i numer zlecenia, datę odbioru i podpis odbierającego.

§ 9. Światłokopie z wtórników należy sporządzać w taki sposób, by były na nich uwidocznione: hasła kwalifikacji, klauzule, numery cenzury, numery ewidencyjne i numery inwentarzowe, znajdujące się na wtórniku. W przypadku gdy ze względów technicznych nie jest to możliwe (światłokopia obejmuje część sekcji, światłokopie sklejane itp.) należy hasła kwalifikacyjne, klauzule i numery przenieść na światłokopie (ewentualnie jej stronę odwrotną) odręcznie, w formie odpisu, potwierdzonego za zgodność.

§ 10. Wykonanie światłokopii z wtórników o charakterze tajnym może być dokonane tylko na podstawie decyzji podpisanej przez kierownika zakładu pracy.

§ 11. 1. Jednostki projektowania w celu umożliwienia właściwego wykorzystania i uniknięcia zbędnego powtarzania opracowań podkładów mapowych, założą aktualną ewidencję posiadanych materiałów, zarówno dotyczących stanu istniejącego, jak i aktualnie prowadzonych prac projektowych w terminie 3-miesięcznym od daty wejścia w życie zarządzenia.

2. Wykazy sporządzone w wyniku ewidencji, o której mowa w ust. 1, powinny zawierać następujące dane o podkładach mapowych:

1) miejscowość (miasto, osiedle, wieś),
2) skalę i rodzaj mapy (sytuacyjno-wysokościowej),
3) wykonawca i rok wykonania,
4) forma wykonania (mapa, matryca: prawo- lewostronna, wtórnik matrycy, transparent),
5) hasła kwalifikacyjne i numery ewidencyjne.

3. Kierownicy jednostek projektowania prześlą właściwym delegaturom Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii odpis wykazu w terminie pierwszego miesiąca od dnia sporządzania wykazu.

§ 12. O potrzebie wykonania, posiadania oraz sposobie wykorzystania podkładów mapowych decydują kierownicy

zakładów pracy, którzy są odpowiedzialni za należyte zabezpieczenie tajemnicy państwowej i służbowej, wykonania, użytkowania i przechowywania podkładów mapowych, zgodnie z przepisami zarządzenia nr 248 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 11 listopada 1960 r. w sprawie postępowania z dokumentami tajnymi i tajnymi specjalnego znaczenia.

§ 13. 1. Podkładami mapowymi do celów projektowania są:

1) drugie egzemplarze matryc (wtórników) map wchodzących w skład zasobu kartograficzno-geodezyjnego składnic państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej oraz matryc (wtórników) map sporządzonych przez uprawnione komórki geodezyjne dla celów projektowania,

2) odbitki otrzymane z matryc lub wtórników map określanych w pkt 1),

3) matryce, wtórniki (lub odbitki z nich) opracowań mapowych otrzymanych:

a) przez transformacje skali map wymienionych w pkt 1,

b) przez transformacje skal map wymienionych w pkt 1 o różnych skalach do jednej obranej skali oraz zestawienie (mompilacja) tych materiałów z ewentualnym zaktualizowaniem treści opracowania oraz dostosowanie tej treści do potrzeb projektowania,

c) na podstawie fotomap, fotoszkiców lub zdjęć lotniczych uzyskanych z Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii;

4) matryce lub arkusze mapy zasadniczej i topograficznej, wydania Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii lub innych map przydatnych do celów projektowania.

2. W przypadkach, gdy brak jest matryc map wymienionych w ust. 2, matryce takie dla potrzeb własnych jednostek projektowania, powinny być sporządzone przez właściwe organa państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej.

Wtórniki podkładów mapowych powinny być zaewidencjonowane w terenowo właściwych delegaturach Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii oraz w jednostkach projektowania.

Wtórniki matryc z zasady należy sporządzać na podstawie pierworysu lub matrycy, a ze światłokopii tylko w tych przypadkach, gdy pierworys i matryca zostały zniszczone.

3. Na transformacje skal i sporządzenie matryc map, o których mowa w ust. 1 pkt 3, lit a) i b), wymagane jest uzyskanie zezwolenia Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 2 tygodni od dnia ogłoszenia.

MINISTER
M. Olewiński

78.

ZARZĄDZENIE nr 218 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 28 października 1963 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie wyznaczenia zjednoczeń wiodących

(znak OR5-065)

W związku z postanowieniem § 6 uchwały nr 195/60 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. o współpracy i koordynacji branżowej (Mon. Pol. nr 56, poz. 268), po porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego, zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu nr 219 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 4 października 1960 r. w sprawie wyznaczenia zjednoczeń wiodących (Dz. Urz. MBiPMB nr 15, poz. 87 i z 1962 r. nr 20, poz. 87) — wprowadza się następującą zmianę:

— W załączniku, do zarządzenia w pkt oznaczonym L. p. 8 — (Zjednoczenie Przemysłu Okuć i Instalacji Budowlanych) — w kolumnie 3 dodaje się wyrazy: „łazienkowe piecyki gazowe".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

MINISTER
M. Olewiński

79.

ZARZĄDZENIE nr 219 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 28 października 1963 r.

w sprawie analizy przyczyn awarii budowli

(znak: TE/63)

W celu przeprowadzania należytej analizy przyczyn awarii budynków, obiektów inżynierskich i instalacji przemysłowych, zwanych w dalszej treści „budowlami", powstałych w trakcie wykonywania robót budowlano-montażowych lub w okresie gwarancyjnym oraz wykorzystania wniosków z tych analiz dla zapobieżenia podobnym awariom w przyszłości — zarządza się, co następuje:

§ 1. Przez użyte w dalszej treści określenia „przedsiębiorstwa" i „zjednoczenia" należy rozumieć przedsiębiorstwa i zjednoczenia budowlano-montażowe, podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 2. Pod pojęciem „awarii" należy rozumieć uszkodzenia budowli, powstałe wskutek wad projektu budowlanego, niewłaściwego wykonawstwa lub zastosowania materiałów

budowlanych nieodpowiedniej jakości, polegające na naruszeniu stateczności budowli oraz powodujące całkowitą lub częściową niemożliwość użytkowania budowli zgodnie z założeniami projektowymi.

§ 3. 1. W przypadku powstania awarii przedsiębiorstwo występujące jako generalny wykonawca budowli, zwane w dalszej treści „generalnym wykonawcą", obowiązane jest do:

1) wstrzymania robót prowadzonych na danej budowie lub na tej jej części, która uległa awarii,
2) zabezpieczenia budowli przed dalszymi szkodami,
3) zabezpieczenia miejsca awarii do czasu przybycia komisji rzeczoznawców,
4) niezwłocznego złożenia meldunku: powiatowemu (miejskiemu) organowi państwowego nadzoru budowlanego, inspektorowi nadzoru inwestorskiego, nadzorującemu zjednoczeniu, Departamentowi Techniki, Instytutowi Techniki Budowlanej; w przypadku, gdy wskutek awarii nastąpił nieszczęśliwy wypadek z ludźmi oraz gdy zachodzi podejrzenie przestępstwa, meldunek należy złożyć także organom Milicji Obywatelskiej.

2. Do meldunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4), generalny wykonawca dołączy w terminie trzech dni od dnia powstania awarii opis zawierający wyczerpujące dane techniczne o budowie, określenie okoliczności i warunków istniejących w czasie powstania awarii oraz wstępną ocenę charakteru awarii.

§ 4. Instytut Techniki Budowlanej obowiązany jest do prowadzenia rejestru awarii, zgłoszonych w trybie określonym w § 3.

§ 5. 1. Po otrzymaniu meldunku o awarii Instytut Techniki Budowlanej powołuje w porozumieniu ze zjednoczeniem nadzorującym generalnego wykonawcę budowy, na której nastąpiła awaria, komisję rzeczoznawców, której zadaniem jest zbadanie przyczyn awarii.

2. Generalny wykonawca udzieli Instytutowi Techniki Budowlanej odpłatnego zlecenia na przeprowadzenie badań i ustalenie przyczyn awarii.

§ 6. 1. Komisja rzeczoznawców po dokonaniu oględzin na miejscu awarii zbiera wszelkie materiały na budowie (jak np. zdjęcia, rysunki, próbki materiałowe do badań) pozwalające na ustalenie okoliczności i przyczyn awarii.

2. Po dokonaniu odpowiednich ustaleń komisja rzeczoznawców sporządza protokół w obecności kierownika budowy, przedstawicieli zainteresowanych podwykonawców, projektantów, organów nadzoru inwestorskiego oraz w razie potrzeby — przedstawicieli producenta materiałów budowlanych, a w przypadku awarii budowli, znajdującej się w okresie gwarancyjnym — przedstawicieli użytkownika.

§ 7. 1. Po dokładnym przeanalizowaniu i rozważeniu całokształtu uzyskanych materiałów komisja rzeczoznawców sporządza orzeczenie, zawierające opis stwierdzonych przyczyn powstania awarii, analizę tych przyczyn, ocenę i wnioski.

2. Wnioski zawarte w orzeczeniu powinny podawać sposoby naprawienia szkód wynikłych z awarii i wskazówki dotyczące dalszego prowadzenia budowy oraz zawierać wskazanie właściwych rozwiązań, których zastosowanie w odpowiednim czasie nie dopuściłoby do powstania awarii.

3. W przypadku braku jednomyślności w łonie komisji rzeczoznawców orzeczenie zapada większością głosów. Członkowie komisji mający zdanie odrębne, dołączą do orzeczenia swoją opinię z uzasadnieniem.

4. Orzeczenie powinno być wydane przez komisję rzeczoznawców nie później niż w terminie 30 dni od powstania awarii.

§ 8. Protokół wraz z orzeczeniem komisja rzeczoznawców przedkłada Instytutowi Techniki Budowlanej, który z kolei przesyła te dokumenty generalnemu wykonawcy, zjednoczeniu nadzorującemu generalnego wykonawcę, Departamentowi Techniki, inwestorowi lub odpowiednio użytkownikowi, biuru projektów, właściwym organom państwowego nadzoru budowlanego oraz w przypadku, gdy przyczyną awarii jest wadliwa jakość materiałów i elementów budowlanych — producentowi tych materiałów.

§ 9. Na wniosek dyrektorów zjednoczeń Instytut Techniki Budowlanej może powoływać komisje rzeczoznawców dla zbadania przyczyn powstawania drobniejszych uszkodzeń budowli, nie mieszczących się w określeniu podanym w § 2, które jednakże z uwagi na częstotliwość występowania i skutki gospodarcze wymagają fachowego przeanalizowania i znalezienia właściwych środków zapobiegawczych.

§ 10. 1. Instytut Techniki Budowlanej obowiązany jest do wykonywania periodycznych analiz najczęściej występujących awarii oraz przekazywania Departamentowi Techniki raz do roku, w terminie do dnia 1 kwietnia, rocznych zestawień z podaniem swoich spostrzeżeń i wniosków w tym zakresie, ze wskazaniem rozwiązań, których zastosowanie zapobiegnie powtarzaniu popełnionych błędów.

2. Dyrektor Departamentu Techniki raz do roku będzie składał Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych informację o awariach na budowach.

§ 11. Zobowiązuje się Instytut Techniki Budowlanej do wprowadzenia w swoich periodycznych wydawnictwach stałego działu, w którym podawane będą analizy poważniejszych awarii.

§ 12. 1. Koszty badań przyczyn awarii oraz usunięcia jej skutków obciążają wstępnie koszty ogólne (w pozycji „koszty nieprodukcyjne") generalnego wykonawcy, który może dochodzić zwrotu tych kosztów od jednostki winnej powstania awarii.

2. Ewidencja kosztów, o których mowa w ust. 1, powinna być prowadzona w sposób umożliwiający określenie wysokości kosztów dla każdego przypadku awarii.

3. Koszty, wynikające z postanowienia § 11, obciążają koszty ogólne działalności Instytutu Techniki Budowlanej.

§ 13. Do przypadków awarii, określonych w niniejszym zarządzeniu, nie stosuje się przepisów zarządzenia nr 108 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 11 czerwca 1963 r. w sprawie zapobiegania awariom i pożarom oraz trybu postępowania w przypadku ich powstania (Dz. Urz. MBiPMB nr 10, poz. 44).

§ 14. W instrukcji, stanowiącej załącznik do zarządzenia nr 108 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 11 czerwca 1963 r. w sprawie zapobiegania awariom i pożarom oraz trybu postępowania w przypadku ich powstania wprowadza się następujące zmiany:

1) przepis pkt 2.1.1) otrzymuje następujące brzmienie: „Awarią w rozumieniu niniejszej instrukcji jest uszkodzenie urządzeń technicznych, maszyn i sprzętu oraz budynków, będących przedmiotami majątku trwałego przedsiębiorstw, powodujące przerwę w zaplanowanym ich użytkowaniu i przynoszące straty produkcyjne bądź straty w majątku trwałym lub obrotowym";

2) przepis pkt 2.1.2) otrzymuje następujące brzmienie: „Do awarii zalicza się uszkodzenia, określone w pkt 2.1.1), urządzeń technicznych, maszyn i sprzętu będących w eksploatacji oraz pozostających w rezerwie, w trakcie wykonywania inwestycji lub w okresie próbnej eksploatacji, oraz uszkodzenia budynków powstałe w czasie ich użytkowania po okresie gwarancyjnym".

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1963 r.

MINISTER
M. Olewiński

80.

OKÓLNIK nr 34 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 17 października 1963 r.

w sprawie usprawnienia gospodarki łożyskami tocznymi w jednostkach podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych

(znak: ZA/MN/65—4/63)

W związku ze stwierdzonymi przez Najwyższą Izbę Kontroli oraz Inspekcję Biura Zbytu Łożysk Tocznych niedokładnościami w zakresie gospodarki łożyskami tocznymi w jednostkach resortu budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, wynikającymi z nieprzestrzegania zarządzeń obowiązujących w tym przedmiocie, a które spowodowane są:

a) brakiem dostatecznego rozeznania zapotrzebowania łożysk na dany okres, jak również brakiem kontroli i analizy ich zużycia,

b) zamawianiem łożysk orientacyjnie i bez uwzględnienia posiadanych zapasów,

c) magazynowaniem dużych ilości łożysk, które nie wykazują ruchu w ciągu roku,

d) nieprzestrzeganiem zarządzeń w sprawie typizacji łożysk tocznych,

e) nieprzestrzeganiem obowiązujących zasad ewidencji łożysk i ich rozchodowania,

f) niewłaściwym składowaniem łożysk i ich konserwacją,

poleca się, co następuje:

§ 1. Dyrektorzy jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:

1) przeprowadzą rewizję wskaźnika normatywu zapasu w dniach dla łożysk tocznych ustalonego przez przedsiębiorstwa, który w zasadzie nie powinien przekraczać 90 dni,

2) przeprowadzą analizę portfelu zamówień na łożyska toczne w porównaniu z posiadanymi zapasami i wydadzą polecenia anulowania zamówień zbędnych,

3) przeprowadzą ścisłą ewidencję łożysk poszczególnych typów wymiarów w magazynach i na stanowiskach roboczych,

4) zwrócą szczególną uwagę na obieg dokumentów i ewidencję łożysk pobranych do produkcji, a nie zużytych (niewmontowanych), które powinny być bieżąco zwracane do magazynu,

5) zgłoszą do upłynnienia (do Biura Zbytu Łożysk Tocznych) łożyska, które nie mają zastosowania przy obecnej produkcji i remontach oraz posiadane zapasy ponadnormatywne — zgodnie z obowiązującymi przepisami,

6) zakwalifikują komisyjnie na złom — zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami — łożyska toczne nie nadające się do dalszego użytku lub sprzedaży ze względu na stopień zużycia, nietypowe wymiary itp.

§ 2. W celu osiągnięcia maksymalnej poprawy gospodarki łożyskami tocznymi w jednostkach resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych należy ściśle przestrzegać obowiązujące w tym zakresie przepisy zarządzeń, a mianowicie:

1) zarządzenie nr 193 Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 września 1961 roku w sprawie typizacji i stosowania łożysk tocznych oraz kontroli gospodarki tymi łożyskami w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Mon. Pol. nr 78, poz. 326),

2) uchwałę Rady Ministrów nr 151/59 z dnia 12 kwietnia 1959 r. w sprawie zapobiegania tworzeniu się oraz upłynniania zbędnych zapasów w przedsiębiorstwach produkcyjnych i w przedsiębiorstwach obrotu materiałami zaopatrzeniowymi (Mon. Pol. nr 52 z 1959 r. poz. 249 i z 1961 r. nr 60, poz. 259),

3) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 kwietnia 1956 r. — w sprawie zbędnych i nadmiernych zapasów łożysk tocznych (Mon. Pol. nr 36, poz. 430),

4) zarządzenie Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 18 grudnia 1962 r. — w sprawie branżowych warunków

dostaw łożysk i ich części (Mon. Pol. nr 3 z 1963 r. poz. 10).

§ 3. Równocześnie przypomina się o konieczności skontrolowania wykonania akcji zastępowania łożysk tocznych niezalecanych, łożyskami typowymi według wytycznych Departamentu Mechaniki, Energetyki i Transportu przekazanych przy pismach Ldz. MT-5/N1-55/62 z dnia 19 czerwca 1962 r. oraz Ldz. MT-5/C2-70/62 z dnia 22 grudnia 1962 r., ze szczególnym zwróceniem uwagi na punkty omówione w załączniku nr 1 dołączonym do wyżej wymienionego pisma z dnia 19 czerwca 1962 r., stanowiącym wyciąg z zarządzenia nr 198 Prezesa Rady Ministrów — a mianowicie o:

1) niedopuszczaniu do eksploatacji w kraju maszyn z importu wyposażonych w łożyska niezalecane,
2) wyeliminowaniu do końca 1963 r. łożysk niezalecanych z maszyn eksploatowanych w kraju zgodnie z § 4 ust. 1 zarządzenia nr 198 Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 września 1961 r.,
3) analizowaniu dokumentacji maszyn zakupowanych z importu pod kątem celowości zastosowanych łożysk. W przypadku stwierdzenia łożysk niezalecanych należy żądać od dostawców maszyn z łożyskami objętymi typizacją,
4) zidentyfikowaniu przy najbliższych przeglądach i naprawach łożysk w maszynach eksploatowanych, sporządzeniu ich dokładnej ewidencji oraz wykonaniu rysunków konstrukcyjnych łożyskowań. Na podstawie ewidencji łożysk i dokumentacji maszyn należy przeprowadzić szczegółową analizę w kierunku zastąpienia łożysk niezalecanych łożyskami objętymi typizacją.

§ 4. Zobowiązuje się dyrektorów zjednoczeń budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych aby dopilnowali przestrzegania i wykonania przez nadzorowane przedsiębiorstwa i zakłady poleceń, o których wyżej mowa.

MINISTER
M. Olewiński

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
MINISTERSTWO BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
Warszawa, ul. Żurawia 3/5

Telefon Redakcji:
Centrala 21-05 wewn. 585
Telefon Administracji:
Centrala 21-05 wewn. 424

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — prenumerata roczna zł 42,—. Cena pojedynczego egzemplarzy niezależnie od objętości zł 2,—. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski w Warszawie na konto: „Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departament Administracyjno-Budżetowy nr 1529-91-867. Cz. 8. Dział 7. Rozdział 3".

Cena zł 2.

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: Warszawa, ul. Żurawia 3/5

Zakł. Graf. „Tamka", W-wa. Nakł. 9500 + 25 egz. Zam. 2032/63. L-66.